Ч. 140 (13.379). Львів, пятниця 2. червня 1933. Поштова оплата [illegible] Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Редакція і Адміністрація: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“. Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол., Чвертьрічно 15·00 „, Піврічно 30·00 „, Річно 60·00 „. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-25. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Закарпаття.

Справа автономії для українського Закарпаття.

За зеленими Карпатами — на їх південних узбічах — довгою смугою від горішньої Тиси в Мармарощині на сході по горішній Попрад на Спишу на заході живе півміліонова вітка українського народу, політично ще перед віками відлучена від українського материку за Карпатами. До розпаду Австро-Угорщини входила вона в склад угорської держави і здавалося — була там засуджена на національну смерть. Національне відродження, яке перейшла Галичина, а опісля і Буковина, від половини 19 стол. не відбилося там ширшим відгомоном. А могло і там бути інакше. Після розгрому мадярського повстання проти Австрії під Вілягош у 1849 р. настала хвилина в 50-ти рр. мин. стол., коли і закарпатським руснакам (так найчастіше вони себе звали) засвітило сонце — та на короткий момент. Свого роду губернатором став там чоловік нашого роду — Адольф Добрянський, цісарський гофрат, що справу національного відродження в народньому українському дусі міг повести найкращими шляхами. Однак так не було. Задивлений у московську велич (московське військо було там з допомогою для Австрії проти провідника повстання Лайоша Кошута) став А. Добрянський москвофілом і своїм москвофільством загирив цілу справу.

Скоро мадяри погодилися з цісарем Франціом Йосифом і ставши від 1867 р. виключними панами Корони св. Степана, повели безоглядно мадяризацію. Першими впали наші закарпатські брати. Змадярщилася місцева інтелігенція, духовна і нечисленна світська і при українському народі остали тільки одиниці зпоміж неї. На чоло мадяризаційного походу стануло вище духовенство і попри державну мадярську школу греко-кат. церква стала розсадником мадяризації на Закарпатті. При ліквідації панщизняних відносин скривджено тамошніх селян ще більше ніж у Галичині. Зроблено з них сільських пролетарів, відданих на ласку і неласку земельних магнатів. Густою масою обсіли Закарпаття жиди, що тягнули з нашого народу соки, доводячи його до пропасти, до повної господарської і духової руїни. Наш селянин став там буквально невільником жидів, що нераз наймали навіть від тамошніх греко-кат. парохів належні їм чиньшби в натурі. Темрява і нужда зацарювала серед нашого закарпатського населення, що від 70-ти рр. мин. стол. втікало масово за море до копалень і фабрик Злучених Держав.

Трівких звязків між українським табором у Галичині і Закарпаттям не було. Дбала про це передовсім мадярська поліція. Мали їх до деякої міри тамошні провідники москвофілів. З початком 80-ти рр. мин. стол. приїхали до Львова згаданий Адольф Добрянський, його дочка Ольга Грабар і його син Мирослав, з яких обоє перші попали опісля у великий політичний москвофільський процес у Львові (Ольги Грабар і тов.) у 1882 р. за державну зраду разом з о. Іваном Наумовичем, Осипом Марковим, Венедиктом Площанським і іншими москвофільськими провідниками та кількома селянами із Збаражчини, що перейшли на православія.

Одним з перших, що заглянув за Карпати, був Мих. Драгоманів. Зжахнувся він від цієї страшної дійсности, яку там побачив. Описав її у своїх „Австроруських Споминах“, взиваючи галицьке українське громадянство на допомогу „раненому братові“, як назвав він наших братів за Карпатами. Цією справою зацікавився тоді живучий ще досі Володимир Левицький (Василь Лукич), що ще в 1887 р. оголосив друком у Львові свою працю під наголовком „Угорська Русь, її розвій і теперішній стан“, щоби галицьким українцям нагадати їх братів на Угорщині, що безпомічно там загибають. Долею нещасного Закарпаття займався і Іван Франко, а передовсім Володимир Гнатюк, що в етнографічних цілях часто її навідував. Були туди і дві прогульки наших львівських студентів-співаків, що не оставили трівких слідів. З наукового боку займалися Закарпаттям проф. Степан Томашівський а по части і проф. Мирон Кордуба та тамошні українці о. Жаткович і д-р Г. Стрипський, що стояли близько Наук. Тов. Шевченка у Львові.

На загибаючий від безпощадного жидівського лихварського визиску наш нарід на Закарпатті звернув при кінці мин. стол. свою увагу і радник мін. хліборобства в Будапешті Едмунд Еган, що написав для ужитку своєї влади обширний меморіял під наг. „Економічне положення руських селян на Угорщині“ (друкований у перекладі у Вид. Спілці у Львові в 1901 р.), в якому описує невимовно трагічне положення наших селян.

Про долю раненого брата заговорено і на першому всеславянському конгресі поступової молоді літом 1908 р. в Празі. Відповідний реферат на цьому конгресі виголосив я і тоді мав я нагоду пізнати особисто проф. Т. Г. Масарика, теперішнього президента Чесько-Словацької Республики і говорити з ним на українські теми. Як відомо, до українців відносився він дуже прихильно, що є і досі.

Можливо, що воєнна побіда Австро-Угорщини була би припечатала долю закарпатських українців, бо в часі війни уведено вже і богослуження по мадярськи в греко-кат. церкві.

Провидіння рішило інакше. Не стало гордої Мадярщини, а проголошення української держави по обох боках Збруча найшло відгомін і на Закарпатті, яке вже в жовтні 1918 р. прислало листа з привітом на Установчі Збори до Львова, що я його відчитав 19. жовтня 1918 публично на зібранні як секретар тих Зборів. До української влади в Станиславові звернулися умандатовані делегати Закарпаття, щоби і його прилучити до української держави. Була навіть спроба військового заняття. Не вдалася з причини слабої нашої військової сили і відомих політичних невзгодин. Зрештою до Східної Галичини прийшла скоро інша влада.

Творці Чесько-Словацької Республики — між ними д-р Масарик і д-р Бенеш не думали перед тим, що Закарпатська Україна припаде їм. Початок зроблено у Злуч. Державах у 1918 р. т. зв. пітсбурським договором за підписом проф. Т. Г. Масарика, ратифікованим опісля в 1919 р. на місці ухвалою делегатів Закарпаття. Весною 1919 р. заняли Підкарпатську Україну чесько-словацькі війська, яку мировим договором признано автономним краєм Чесько-Словацькій Республиці за винятком Східної Мармарощини, що її приділено Румунії. Автономію Підкарпатської Русі (така її урядова назва) запоручено ще окремо чесько-словацькою конституцією. В цей спосіб зроблено кінець посяганням мадярів з їх повоєнним твором Орош Орсаґ (Руська Країна).

Нова влада застала Закарпаття у руїні, що у господарській ділянці все ще збільшилася внаслідок недостачі зарібкових джерел на Мадярщині. Не переведено земельної реформи в користь місцевих селян. Населення нераз голодувало. Прага трактувала часто Закарпаття як чесько-словацьку кольонію, до якої найшло досі понад 20.000 чехів, яких тут передтим зовсім не було. Політична і господарська адміністрація опинилася фактично у руках чеських аґраріїв, не все відповідних до цієї ролі. Місцевий губернатор (зразу д-р Жаткович — опісля до нині старенький д-р Бескид, москвофіл) був і є в дійсности мальованою фіґурою. Автономії не введено до нині.

Голову піднесли мадяри і мадярони (до останніх належить ще й досі велика більшість греко-католицького духовенства) і живою є ще мадярська ірредента. Будапешт не вирікся до нині Орош Орсаґ-у й удержує навіть окремий інститут для дослідів над цією країною. Численні там жиди держали зразу з мадярами; сьогодні переходять на сторону чехів, бо ті мають у руках владу і доставляють своїх дітей до чеських шкіл.

Поправді в ділянці публичного життя є ще досі на Підкарпатті повна провізорія. Неозначено ще границь Підкарпатської Русі і велику західну її частину всупереч пітсбурському договорові влучено до Словаччини без ніякої гарантії мовних прав місцевого українського говору.

Чеська Академія Наук у Празі визнала виразно, що карпато-руські говори є говорами української, а не московської мови і що тимсамим не має там ніяких „русских“. У публичне життя Підкарпатської Русі введено місцеву українську мову та вироблено окремий правопис у формі компромісу між етимольоґією і фонетикою. Введено місцеву мову в шкільництво, до якої відносився прихильно тодішній шкільний реферат в Ужгороді, що давав зразу деяку піддержку українським установам.

Та почалися герці чеських партій, головно аграрної і народньо-соціялістичної, настроєних у користь москвофілів, що їм прийшли на допомогу захожі галицькі москвофіли і московські еміґранти. Повіяв студений московський вітер. У шкільництві настало справдішне „столпотвореніе“, де частина народніх і середніх шкіл уживає московських підручників і московської викладової мови. Господарська нужда навіяла комуністичний дурман, що на щастя вже перейшов.

Ранений брат не одержав належної помочі від свого чеського брата. Але не погиб і нині вже не погибне. Переходить ще реконвалесценцію. Росте і кріпшає українська орґанізація і українська національна свідомість. Є вже своя українська національна преса і видавництва, є вже і свої визначні письменники як Новіцька і Ґренджа-Донський, є вже значна частина вповні свідомого і діяльного українського учительства, а навіть духовенства, є вже і заслужені місцеві українські народні провідники як брати Бращайки, о. Августин Волошин, посол Юлій Гуснай та інші, є і видні вчені як о. д-р Василь Гаджеґа, а передовсім місцеве селянство, згуртоване в „Просвітах“ і в українській кооперації. Є і надія на наше скоре і повне національне відродження — молодь, селянська в „Січах“, а шкільна і ремісничa в „Пласті“. Це лік, що раненого брата невдовзі поставить зовсім на ноги.

Пишу про це тому, що саме тепер рішається доля автономії Закарпаття. Центральний уряд з премієром Маліпетром, як донесла недавно преса, виробляє проект автономії Підкарпатської Русі, який перед внесенням до сойму має предложити до заопініовання парляментарному представництву Підкарпатської Русі.

Сьогодні цікавиться цією справою українське громадянство, не тільки Закарпаття, але і інших українських земель та заокеанської еміґрації. Вірить воно, що і батько Чесько-Словацької Республики і контрагент пітсбурського договору, президент д-р Тома Ґаррік Масарик, скаже і тут своє слово як особисто заінтересований. Вірю, що його важне слово буде також ліком для раненого брата і що не повторяться часи Добрянських і Духновичів. Ранений брат встане як здоровий і дужий чоловік та благословитиме цю хвилю і тих людей, що звільнили його з мадярської кормиги.

Д-р Степан Баран.

Після Франкового свята.

„Т-во прихильників українського мистецтва" на нагробник Івана Франка.

Почесно знане і заслужене для нашого мистецтва „Т-во прихильників українського мистецтва" зорганізувало заходами своїх рухливих членів управи Вп. пані президентової Івани Левицької і панни Надії Макухівної в часі свята відкриття нагробника І. Франка збірку на дім відпочинку для українських мистців. Комітет будови нагробника дав згоду на цю збірку з тим, що половина зібраних грошей піде на нагробник. Ініціятори та реалізатори збірки на це дуже радо згодилися. Після свята відкрито лушки в присутности делегата Комітету будови та підсумовано гроші. Половину збірки в сумі **200 золотих** вручили пані І. Левицька і Н. Макухівна Комітетові на покриття коштів будови нагробника. Реалізаторам збірки належиться прилюдна подяка за їх труд та енергію.

При тій нагоді слід зазначити, що це рухливе Т-во набуло вже прегарну парцелю з гуцульською хатою в Дорі, призначену на відпочинкову оселю для мистців. Тепер Т-во призбирує фонди на будову вигідної та просторої вілли на набутій площі.

На допомогу жертві жалюгідних подій у часі відкриття нагробника Івана Франка.

Дня 28. травня, в часі свята на цвинтарі з нагоди відкриття нагробника Івана Франка ранено поважно каменем у лице одну українську, молоду учительку. Її лікування трівати́ме кілька місяців. Тому, що ранена є круглою сиротою і без ніяких матеріяльних засобів, члени Комітету будови нагробника і члени Технічної його секції заініціювали збірку датків на її лікування. Ранена на цвинтарі продавала відзнаки з відбиткою нагробника. **Комітет асигнував на її лікування зі своїх скромних фондів 50 зол.** Крім того деклярували на ту ціль: **Вас. Мудрий 5 зол.; інж. Ю. Мудрак 10 зол.; д-р Іл. Свенціцький 10 зол.; пос. Л. Макарушка 5 зол.; пос. З. Пеленський 5 зол.; І. Полюга 5 зол.; Я. Гузар 5 зол.; М. Климкевич 5 зол.; П. Петрик 5 зол.; проф. І. Г. 2 зол.; А. Курдидик 3 зол.; д-р А. Мармаш 2 зол.; Я. Курдидик 2 зол.** — Всі деклянти просять українських громадян пійти їх слідьми і складати датки на лікування раненої на руки секретаря Комітету будови нагробника п. І. Полюги в книгарні „Просвіти" — Львів, Ринка ч. 1.

Справа миру
і французько-радянські відносини.

Одноголосне прийняття французько-совітської умови про ненапад у французькім парляменті доказує, що Европою керують пристрасти. Редактори правої преси в Парижі аж за голови вхопились почувши, що й члени правих партій голосували за цею умовою. Зясувати цей дивовижний факт можна хіба тим, що парлямент хотів задемонструвати єдність національного фронту в зовнішній політиці.

Не підлягає жадному сумнівові, що заключення французько-радянського пакту про ненапад та інші демонстрації зближення викликані перемогою національних соціялістів у Німеччині. Про якусь спільноту інтересів Франції зі совітами смішно навіть і говорити. Ходить тут розуміється не про противенство світоглядів республиканської Франції, що хоче належати до табору великих демократичних держав заходу, з одного боку, та московської деспотії, збудованої на невільницькій праці поневолених народів, з другого боку. В світовій політиці для таких сентиментів тепер місця нема. Французькі „соціялісти" цього противенства просто не помічають. Їх національна льогіка така: Союз республиканської Франції з царизмом забезпечив на довгі роки Европі рівновагу і скінчився перемогою Франції у світовій війні. Отже чому ж би не урядити чогось подібного з більшовиками? Ціле звінтересування французів Радянщиною обмежується на ділі до червоної армії, яку деякі з них уважають одною з найкращих у світі. Блаженні віруючі, але то їх справа. До відбудови передвоєнних відносин бракує справді ще головного, французько-англійського порозуміння. Відносно того, як впливатиме французько-совітська приязнь на розвиток англійсько-французьких відносин, можна мати ріжні погляди, навіть поминаючи недавне знайомство англійців з вязницями ГПУ.

Але й за червону армію французи з властивою їм ощадністю багато платити не хочуть. Навідворот, відновлення французько-совітської приязні у повному розмірі роблять вони залежним від частинної бодай сплати царських боргів. Тут уже більшовикам не поможуть і такі їх „щирі" приятелі як пан Торес. Французька практичність у відносинах до більшовиків сягає так далеко, що, коли московський уряд запропонував продати Японії східно-китайську залізницю, то з французького боку офіціяльно заявили, що залізницю цю збудували за французькі гроші, тому більшовики можуть її продати, коли хочуть, але гроші за неї Японія має заплатити Франції.

На терені суто-політичнім французько-совітська приязнь також не без хмарок. Саме радикально-соціялістичні „приятелі" Совітів годяться скорше ніж праві французькі партії на заключення пакту чотирьох держав, хоч вони дуже добре знають, що московський уряд має значно більше причин протестувати проти цього пакту ніж Мала Антанта, і навіть Польща.

Щодо самого договору про ненапад між Францією та Совітами, то він сам по собі не багато більше вартий ніж всі інші договори цього роду. Колиб Рузвельт не виступив зі своїм проектом заключення загального договору про ненапад, можна булоб побоюватися, що такі окремі договори заключила би Ісляндія з Монако і Андора з князівством Ліхтенштайн. Але всім спробам відновити „рівновагу" в Европі шляхом французько-радянського зближення пакт чотирьох держав поклав би рішучо кінець.

Відносно вартости червоної армії для Франції можна мати ріжні погляди, але навіть пресова писанина про саму можність мілітарної кооперації між Францією та більшовиками має сумнівне значіння для скріплення більшовицького режіму. Коли більшовицька преса пильно збирає найменші вияви прихильности до Совітів у цілім світі, переважно добре оплачені московським урядом, то французькі підбадьорювання червоної армії викликали в цій пресі цілу вакханалію захоплення і зворушливу подяку самого Літвінова.

З пацифістичними закликами до московського уряду можна звертатися чи не звертатися, справи це ані трохи не міняє. До того ж світова економічна конференція вимагає „згоди в семействі", бодай тимчасової. Але чинником світового миру більшовизму ніхто поважно не вважає навіть у наші несамовиті часи.

Уявити собі істнування соціялістичної держави поруч з капіталістичними державами досить тяжко, але теоретично можливе, існування ж країни найгірших форм невільницького капіталізму поруч з дальшим нормальним розвитком зреформованого капіталізму в інших державах цілком виключене.

Як обмеження зброєнь так і підготування загальної умови про ненапад, якими хочуть забезпечити справу світового миру, зовсім не значить, що якась держава зможе робити все, що схоче у своїх межах, та бути тим забезпеченою для інших. Усталення інтернаціональних норм робить необхідним і орган їх вдержання. Такий орган має, очевидно, витворитися наслідком пакту чотирьох держав у порозумінні зі Злученими Державами Америки.

Однозгідність інтернаціональної програми чотирьох великих держав є, очевидно, основою самої можливости їх акцій. Тим часом на жаль треба сконстатувати велику ріжницю у відношенні Франції та інших трьох майбутніх членів почвірного пакту до Радянщини.

Істнування пакту чотирьох держав само по собі виключає можність війни в Европі, але коли якийсь злочин одної держави чи нації у відношенні до інших вимагає інтернаціонального суду, то це є напад Московщини на Україну, Грузію, Азербейджан та інші визнані чи не ви-

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 2. ЧЕРВНЯ 1933.

І. ФЕДОРОВИЧ-МАЛИЦЬКА.

Олена Кульчицька.

(Думки після замкнення вистави.)

Третя з черги вистава малюнків за такий короткий час. З тих трьох кожна інша, зовсім відмінна від попередньої.

Що уявляють собою такі вистави? З яким почуванням, з якими надіями переступає відвідувач поріг мистецької вистави? Зокрема вистави творів українських мистців для українського відвідувача?

Скрізь на світі людина шукає саму себе. У природі, в обличчях інших осіб, у творах мистецтва, всюди вона стежить за знайомими рисочками, в яких віднайшла би і пізналаб саму себе: всюди шукає вона свідомо або несвідомо за відповідю на споконвіку нерозвязану загадку: хто ми? які ми в дійсності?

В надії довідатись щонебудь про цю нерозгадану тайну, люди теж оглядають твори мистецтва. Мистець — це медіюм-посередник між нерозгаданою тайною життя і нашою тугою за пізнанням її.

В данім випадку до вистав українських мистців приступаємо зі запертим віддихом: що скажуть нам ті твори про душу та духовість нашого народу, отже про нас самих? Яке наше духове обличчя і як виявляється воно у творах наших мистців?

Це суттєві питання і перед ними блїднуть в перший мент питання напрямків та техніки.

Відповідь на ці питання дає нам тільки цілість мистецького твору. *Цілість*, суть, доступна тільки інтуїтивно.

Широкий загал сприймає всілякі враження інтуїтивно і тому вражливі на мистецтво одиниці без мистецької освіти вповні доросли до відчування сутєвих прикмет мистецьких творів. Проблема техніки та її оцінка вимагає вже аналізи даного твору. Вона виключно доступна знавцям, які можуть пояснити ширшому загалові технічні прикмети і деякі одиниці можуть з того без сумніву мати якусь користь.

Можна обійтися без подрібного розуміння техніки, щоб правильно відчувати мистецький твір, але не можна в ніякому разі обійтися без інтуіції, потрібної для схоплення цілости твору. Пересічний український любитель мистецтва всилі відчувати мистецькі твори і всилі відчути в них відповідь на згадані тут сутєві питання, що хвилюють нас усіх.

Перша цьогорічна вистава мистецького гуртка „Руб" („Новаківці") показала нам мистецьке обличчя ґрупи молодших артистів, які здебільша здобували освіту та працювали в рідному краю. Друга вистава складалась з творів паризької ґрупи українських мистців із співучастю численних визначних чужинців. Третя вистава присвячена творчости одного мистця — артистки Олени Кульчицької.

До малярської творчости Олени Кульчицької ніхто не ставиться байдуже. Її образи люблять або не люблять. Доказ, що її мистецька фізіономія ясно очеркнена. Артистичне обличчя Олени Кульчицької неподібне до ніякого іншого зі знаних нам мистців: це перша велика прикмета її творчости. Це перша необхідна прикмета всякої артистичної творчости. Це непомильний доказ щирости, несфальшованої автентичности артистичного твору.

Якіж характеристичні риси цього обличчя?

Найкращу відповідь дає її власний автопортрет з 1917 року. Це олійна студія. В ній артистка унагляднює в подиву гідний спосіб сувору повагу власної вдачі. Превеликі очі, допитливо напружений зір, гостра архітектура лиця та характеристична сила виразу складаються на небуденно цікаву жіночу голову.

Майже болючу інтензивність почувань і мужеську повагу віднайдемо у всіх найбільш характеристичних працях артистки.

Знаємо, що малярська фактура О. Кульчицької не має нічого, або дуже мало спільного з експериментами деяких, ще недавно дуже модних напрямків. В „Автопортреті" бачимо зразок певної, солідної техніки, опертої на знаменитій традиції довоєнних метод.

Олійні малюнки Кульчицької належали взагалі до найкращих експонатів вистави. Один з них („Вечором") — великого розміру інтерєр в теплих, згармонізованих барвах. Посередині стіл. На ньому висока ваза з квітами, кілька книжок і засвічена лямпа. За столом сестра артистки, спершись об поруччя крісла, читає. Лагідне світло лямпи кладеться зеленаво-золотавим серпанком на всі предмети довкола. Дискретність кольориту оживлює ясно-вишнева сукня жінки.

(Продовження буде.)

—o—

чнані держави і нації та їх нелюдський визиск Московщиною.

Утворення пакту чотирьох держав та евентуальний загальний договір про ненапад, запропонований Рузвельтом, формально позбавляють важности всі окремі договори про ненапад. Це буде, розуміється, відноситися й до французько-радянського договору про ненапад. Але справа не в формі, а в тім, що Франція буде примушена вибирати між Совітами та участю в акції замирення світу.

Передумовою щирої участи Франції у пакті чотирьох держав є її справжнє порозуміння з Німеччиною, а таке порозуміння усувало би цілком потребу Франції у червоній армії. А поза тим Франції з більшовиками нічого не вяже.

Промові Гітлера у Франції можуть вірити або не вірити, але фактом є, що пропонуючи співробітництво не лише західним державам, а й Польщі, німці відсувають найближчу їм справу коридору до рішення дальших, але безмірно більших справ світової ваги, показують зрозуміння того, що світ данціґським коридором не кінчиться та що найкраще рішення менших справ є їх получення з більшими справами.

Розвиток подій спонукує мабуть і французів до переконання, що підтримуючи більшовиків, вони замикають Німеччині шлях на схід і спрямовують цілу її енергію на захід. Отже справі миру з приязню до більшовиків поєднати не ластьcя.

М. Данько.

Німеччина передбачує розбиття розброїйної конференції.

БЕРЛІН, 31. V. ПАТ. Обговорюючи вчорашню дебату в головній комісії розброїйної конференції, німецька преса заявляє, що Німеччина тільки тоді приступить до такої умови, коли прийде до зрівнання озброєних держав з розброєними.

„Теґліхе Рундшав" підкреслює, що Німеччина буде далі відкидувати систему, оперту на „ґенеральних актах", які є завершенням версайського диктату. Якщо Франція свою участь в розброїйній конференції робить теж залежною від принятія своїх домагань в справі безпеки, то треба рахуватися в найближчих днях з розбиттям нарад.

Перед скликанням данціґського фолькстаґу.

ДАНЦІҐ, 30. V. ПАТ. Після виборів до Фолькстаґу, сенат м. Данціґа зголосив димісію. Його предсідник звернувся до виборчого комісаря з проханням устійнити урядово окончений вислід виборів. Якщо це станеться, надіються скликання нового Фолькстаґу, правдоподібно після Зелених Свят.

Французький парлямент і пакт чотирьох.

ПАРИЖ, 31. V ПАТ. Палата депутованих приняла останьої ночі в третьому читанні бюджет 391 голосами проти 147. Видатки скреслено на більше як 49 міліярдів, доходи на 45 і пів, отже дефіцит виносить 3.8 міл. фр. Принято низку ощадностевих поправок сенату.

Принявши бюджет, палата депутованих приступила до дебати над бюджетом закорд. справ. Депут. Ібернґарей порушив справу пакту чотирьох держав і пригадав, що премієр Даладіє прирік не приймати жiяких зобовязань в справі пакту, доки не познайомиться зі становищем парляменту. Дух того пакту, говорив депутований, наставлений виразно на територіяльну ревізію. Мала Антанта і Польща рішили навіть шляхом вжиття збройної сили недопустити до зміни їхніх кордонів.

У відповідь премієр Даладіє ствердив, що дійсно уряд приняв свого часу зобовязання супроти парляменту, однак всупереч бажанню депутованого Ібернґарей не може дати тепер вияснень, які могли би перешкодити веденим тепер переговорам. Коли вони скінчаться, парлямент буде мати змогу приняти пакт або відкинути.

Мала Антанта і пакт чотирьох.

ПРАГА, 31. V. ПАТ. Вчора розпочалася тут конференція ради Малої Антанти. На денному порядку були справи закордонної політики. В зголошеному комунікаті рада ствердила, що міністри закордонних справ М. Антанти приняли до відома запевнення, дане їм представниками держав, які підпишуть пакт чотирьох, що він не має на меті ревізії кордонів ані зменшення компетенції Союзу Народів. Наради тревають дальше.

Перед підписанням пакту чотирьох.

ЛЬОНДОН, 30. V. ПАТ. Французький уряд за посередництвом свого амбасадора в Льондоні повідомив міністра закордонних справ Саймона, що вправді готов парафувати пакт чотирьох, одначе застерігає собі, що підпис під пактом дасть аж тоді, коли одержить від Італії запевнення, що італійський уряд вздержиться від ворожої тактики супроти Франції та держав Малої Антанти.

Райтер повідомляє з добре поінформованого джерела, що пакт чотирьох буде парафований в Римі в найближчому часі.

ПАРИЖ. З Риму прийшли сюди інформації, які стверджують вістку, що пакт чотирьох після зарафування його в середу або четвер рано підпишуть амбасадори Франції, Англії та Німеччини. Від Італії підпис під пактом положив державний підсекретар в міністерстві закордонних справ Сувіч. Французьке міністерство закордонних справ зберігає в справі дати парафування дискретну мовчанку.

Канал між Балтійським і Білим морем.

МОСКВА, 31. V. ПАТ. Відкрили тут канал, що лучить Балтійське море з Білим. Канал має велике значіння для зміцнення життя і комунікації в північних лісних сторонах.

Гітлерівці конфіскують книжки.

КАТОВИЦІ, 31. V. ПАТ. З опільського Шлеська повідомляють, що акція нищення творів німецьких і жидівських авторів обняла теж опільський Шлеськ. В останніх днях спеціяльні стежі гітлерівських штурмівок обходили всі книгарні і випозичальні книжок в Бойтені, Ґлівіці і Забржі, конфіскуючи книжки Ферстера, Людвіґа, Файхтвенглера та інших. Сконфісковані книжки привезено вантажними самоходами до дирекції поліції.

Америка домагається звороту капіталу.

ПАРИЖ, 30. V. ПАТ. На основі інформацій агенції Аваса з Вашінґтону, президент Рузвельт рішив самостійно, на основі конституційних уповнень перевести переговори з европейськими державами в справі воєнних довгів. Америка може скреслити тільки проценти, а капітал мусить бути сплачений в довгоречинцевих ратах. Франція мусить заплатити попередню рату довгу з грудня м. р. в цілій висоті з процентами.

Наслідки голодівки Ґандія.

Як повідомляють з Бомбаю, добровільна голодівка Ґандія мала той наслідок, що кільканадцять гіндуських святинь отворені тепер і для парієсів, яким доступ був досі заборонений. Між іншим отворено для них славну святиню в Кумбанґ.

Навіть в Африці голодівка Ґандія знайшла відгомін: в кольонії Кенія позволено паріясам входити до гіндуської святині в Найробі. Ґандія повідомлено про це телеграфічно.

По широкому світі.

— У Варшаві арештовано носильщиків за терористичну акцію.

— На вічу роялістів у Парижі прийшло до кровавої сутички між комуністами і соціялістами, причому побито тяжко 5 поліціянтів.

— Гітлерівська преса домагається від влади, щоби відобрала шляхотські титули жидам і тим німецьким родинам, що посвоячилися з жидами.

— Баварську стежу саперів засипала лявіна в Альпах. Трьох вояків згинуло, 4 тяжко ранені.

— Латвійський літак, що летів до Африки, упав біля Штетену, причому один летун тяжко потовкся, другий легко.

Для оживлення літературного руху.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА!

Товариство Письменників і Журналістів ім. Івана Франка у Львові рішило для оживлення українського літературного руху на західньо-українських землях розписати літературний конкурс за нагородами.

Маючи на увазі, що все українське громадянство мусить болюче відчувати сучасний занепад українського письменства на західньо-українських землях, рішила Рада Товариства звернутися до Громадянства з закликом, щоби воно добровільними пожертвами по змозі своїх сил створило „Літературний Фонд" на вище згадану ціль.

Просимо отцим всіх, кому дорога українська культура, кому лежить на серці розвиток рідного письменства, зложити свою лепту на створення цього фонду. Жертви просимо слати на адресу: „Центробанк" Львів, вул. 3. Мая ч. 15. з зазначенням: „Жертва на Літературний Фонд".

Скількість конкурсових нагород і їх поділ відповідно до ділянок письменства устійнить Рада Тварства в залежности від скількости зібраних грошей.

Виказ жертводавців подамо в часописах в окремих комунікатах.

За Раду Товариства:

Богдан Лепкий голова; *Іван Кедрин* секретар.

Як воно було?

Ще про події на цвинтарі в часі відслонення памятника І. Франкові.

У звязку з жалюгідними подіями на цвинтарі в часі відслонення нагробника І. Франкові дістаємо від одного поважного громадянина ще отсі уваги:

Бракує мені просто слів, щоби осудити як слід поведінку тих молодих людей, до того впорядчиків, які не пускали лугових відділів на цвинтар, а потім, коли їх місце заняли селяни з Гаїв і Глухович, супровожали дефілюючих луговиків окликами та кидали в них камінням. Як наочний свідок того скажу, що все те виглядало несамовито. У хвилині, коли селяни, взявшись кріпко за руки, зробили вільний перехід для Лугів, група студентських впорядчиків ставула за лавами народу і стала кричати „ганьба". В міру, як лугові кольони поступали вперед, поступали вперед і ті молоді люди поза плечима людської маси, а потім вище поза могилами і нагробниками, звідки стало сипатись на голови машеруючих і на публику каміння.

Щодо публики, яка походила головно зі Львова, отже була та сама, що так горячо оплескувала й витала здисциплінов ані лугові лави на святі УМХ, то вона спершу не знала, що їй робити: злескати чи взагалі витати луговиків на цвинтарі, в найближчому сусідстві могили Поета, ніяк не лицювало. Тому після першого несамовитого враження публика моментально сама втихомирила крикунів і „каменярів", так, що всі дальші лугові відділи могли вже дефілювати спокійно. Таким робом крик і каміння товаришили тільки першим умундурованим, мабуть виключно львівським луговим відділам, бо „Луги" з Гряди, Чижикова (з орхестрою), Германова, Вороціва, Бірок Яйківських, Бірок Домініканських, Рокитна, Сорік, Малехова, Запитова, Попелян, Острова (з Орхестрою), Підлісок Малих, Руданець, Вислобоків, Збоїск, Черепина, Валяви (пов. Перемишль), Підберезець, Будькова й ін. (не кажучи вже про ті „Луги", що йшли передше і потім зі своїми селами) дефілювали зовсім спокійно.

„Новий Час", пишучи про ті події, обернув кота хвостом і каже, що це, мовляв, „Луги" спровокували студентів. Чим і як? А далі має відвагу писати, що проти „Лугів" виступила на цвинтарі з окликами „Ганьба" величезна більшість присутнього там громадянства. Навіть якби вся та публика на цвинтарі без вийнятку ісповідувала ідеольоґію „Нового Часу", то ще — славити Бога! — культура у нас так не впала, аби інтеліґентна громада побила на цвинтарі, та ще в таке

свято, подібну демонстрацію. Колиж зважити, що це була в загальному та сама публика, яка витала „Луги" на святі УМХ просто оваційно, то ясно, що „Новий Час" тут — делікатно кажучи — здорово пробрехався.

Щодо впорядчиків, які мали дійсно нелегке завдання, то моє переконання таке, що найкраще виконали його ті впорядчики, що рекрутувалися з б. пластунів. Це запримітив я сам і про це говорили мені й інші львівські громадяни.

І. Б.

З орґанізаційного руху.

ПОВІТОВИЙ НАРОДНІЙ ЗЇЗД У ДРОГОБИЧІ.

В понеділок дня 15. травня ц. р. відбувся у Дрогобичі в год. 12-ій рано Повітовий Народній Зїзд. На Зїзд прибуло стокількадесять делеґатів з усіх громад дрогобицького повіту. Зїзд відкрив голова ПНК д-р *Степан Витвицький*. До Президії Зїзду увійшли о. *Іван Шевчик* декан з Болехівець, б. посол *Антін Максимович* з Борислава та *Василь Панчук* господар з Волі Якубової. Політичний реферат і звіт з діяльности Української Парляментарної Репрезентації виголосив пос. *Остап Луцький*, орґанізаційні справи партії обговорив головний секретар УНДО *Володимир Целевич*. Голова д-р Витвицький здав звіт з діяльности Повітового Народнього Комітету. В дискусії забирали голос численні промовці, а в тому д-р *Володимир Ільницький*, адвокат з Дрогобича. На ріжні запити відповідали пос. Луцький і В. Целевич.

Вибрано новий Повітовий Комітет з головою *д-р Витвицьким* на чолі.

Присутні ухвалили одноголосно довіря проводові партії і Українській Парляментарній Репрезентації.

Кінцевим словом д-ра Витвицького і відспіванням Національного Гимну закінчилися ці поважні наради дрогобицької землі.

ДИСКУСІЙНИЙ ВЕЧІР ІНТЕЛІҐЕНЦІЇ.

Того самого дня, себто в понеділок, дня 15. травня ц. р. в год. 6-ій вечором відбувся у Дрогобичі дискусійний вечір інтеліґенції. Головний секретар УНДО В. *Целевич* виголосив реферат про націоналізм Донцова, про ідеольоґію т. зв. націоналістичної молоді та про безпартійність української інтеліґенції.

У дискусії забирали голос численні промовці, а в тому представники молоді. Дискусія протяглася до 10. вечір, а присутні виявили побажання, щоби такі вечорі частіше відбувалися.

ПОВІТОВИЙ НАРОДНІЙ ЗЇЗД У ХОДОРОВІ.

В суботу, дня 27. травня ц. р. відбувся у Ходорові Повітовий Народній Зїзд. Не оглядаючися на ріжні перепони технічного характеру (величезні болота, місія в сусідньому селі) на Зїзд прибула поважна кількість делеґатів громад ходорівської судової округи. Зїзд відкрив голова ПНК д-р *Корнило Троян*. До Президії Зїзду увійшли: о. *Волинець* з Загіречка, *Степанія Кравничева* з Отиневич і *Йосиф Копитко* з Ходорова. Секретарював *Роман Лукашевський*.

Звідомлення з діяльности Повітового Народнього Комітету зложив д-р *Корнило Троян*, касовий звіт о. *Волинець*, політичний і організаційний реферат виголосив головний секретар *Володимир Целевич* зі Львова. В дискусії забирали голос численні промовці, а в тому й *Аґанас Юревич* з Волчатич. По рефератах відбулися вибори Повітового Народнього Комітету. Народній Зїзд ухвалив повне довіря проводові партії і Українській Парляментарній Репрезентації. Короткою промовою о. Волинця і відспіванням національного гимну покінчилися ті ділові партійні наради.

ДЕЛЕҐАТ ЗЛ. ДЕРЖАВ НА ГОСПОДАРСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ.

ВАШИНҐТОН, 31. 5. ПАТ. Банкиря Ральфа Морісона іменували делеґатом Злучених Держав на господарську конференцію в Льондоні.

—o—

ДАЛЬШІ ОЩАДНОСТИ ЧСЛ. БУДЖЕТУ.

ПРАГА, 31. 5. Парляментарна ощадностева комісія має перевести нову ревізію буджету на 1933 р. задля дальших ощадностей. По дотеперішнім вісткам ходить тут про те, щоби поробити дальші ощадности на суму 350 міл. корон.

—o—

ПЕРЕМИРЯ МІЖ КИТАЄМ І ЯПОНІЄЮ.

ШАНГАЙ, 31. 5. ПАТ. Нині рано підписали в Тань-Ку умову в справі формального перемиря між Японією та Китаєм. Умова передбачує демілітаризацію територій на північ від залізничого шляху Пекін-Мукден, на сході, Пекін-Суіґан на заході, опісля розвязання добровольчого китайського корпусу на тій території та відновлення залізничої комунікації між Пекіном і Шангаєм.

✝

Маріян Снишкевич

емер. судовий надрадник

упокоївся дня 30. V. 1933. Похорони відбудуться в пятницю 2. червня в год. 4. попол. з крипти оо. Бернардинів, про що повідомляє **Жінка і рідня.**

ДОСЛІДНИК ВІЛКІНС У НІМЕЧЧИНІ.

ГАМБУРҐ, 31. V. ПАТ. На тутешньому летунському майдані осів відомий підбігуновий дослідник сер Герберт Вілкінс, який свого часу перелетів над бігуном із Аляски до Шпіцберґену та старався дістати на бігун підводним човном. Кап. Вілкінс їде до Норвеґії, щоби приготовити нову виправу до північного бігуна зі суходолу на суходіл спеціяльним літаком, якого конструкція позволить безупину летіти 6.000 анґл. миль. Вілкінс у липні ц. р. іще раз спробує плисти попід лід підводним човном „Навтілюс".

—o—

НОВИНКИ

— **Чи бачили Ви вже** найновіші весняні моделі взуття на виставі в „КОМЕТІ"? А до того ще й ті нечувано низькі ціни? 1568

— **Т-во „Взаїмна Поміч Українського Вчительства".** — Дирекція В. П. У. В. прохає всіх тих членів, що виїздять при кінці року на ферії, подати свої адреси канцелярії Т-ва задля правильної розсилки липневого випуску „Учительського Слова". 1—3

— **Академія в честь Шевченка у Брні.** 30. травня передала радіостація з Брна хори відспівані на академії в честь Шевченка та відчит чеського письменника Ольриджа Земека про автора „Кобзаря". Академію орґанізувала місцева українська кольонія. Жаль, що про радіову передачу з концерту довідалися ми запізно і не могли про неї повідомити наших читачів.

— **Замісць вінка на могилу Франка** зложили на будову нагробника: Головна Рада „Учительської Громади" у Львові 25 зол. і Виділ Українського Центрального Комітету у Львові 10 зол.

— **Академія з приводу 35-літнього ювилею першої дів. школи УПТ. ім. Тараса Шевченка у Львові** відбудеться в суботу 3. червня 1933 р. в год. 12. вполудне в салі Муз. Т-ва ім. Миколи Лисенка, заходом Кружка Рідної Школи імени Ганни Барвінок і Комітету б. учениць дівочих шкіл ім. Тараса Шевченка. Програма: 1) Відкриття академії — п. Константина Малицька. 2) М. Леонтович: а) „Ой сивая зазуленька"; Ф. Колесса: б) „Ой зацвили фіялоньки", в) „А вже весна" — діточий хор а капелля. 3) Деклямація учениць І. і ІІ. кл. всенар. школи ім. Т. Шевченка. 4) Стеценко: „На що тобі питати"; Барвінський: Вязанка нар. пісень — альтове сольо п. Ґеня Зарицька. 5) Відчитання привітів. 6) „Мої спомини зі шкільних літ" — п. Олена Степанів. 7) а) Шуман: Романца фіс-дур, б) Шопен: Ноктюрн ґ-дур, в) Шопен: Етюд ас-дур —фортепянове сольо п. Іванни Волошин. 8) Уляна Кравченко: „На ювилейне свято першої української жіночої школи" — деклямація п. І. Курочка. 9) Лисенко: „Не забудь юних днів", Степовий: „Гетьте думи" — сопранове сольо п. Оларка Бандрівська. 10) „Поклін науці" — ритмо-пластична ілюстрація. Фортепяновий дострій: А. Кос. Дириґент хорів: проф. І. Грибенецький.

— **Пересторога.** По львівських установах і громадянах усіх 3-х народностей ходить якийсь Юрійчук, що збирає датки на ріжні цілі, які записує до книжки. М. і. збирає він датки, як провірено на читальню „Просвіти" в Сигнівці, на „Українськe освятове целе" і на виряд для Спорт. Т-ва „Україна". Так зібрав він за кілька місяців понад 700 зол., як на це вказує його збіркова книжка, що тепер у нашому посіданні. Виділ Спорт. Т-ва „Україна" повідомляє нас у звязку з цим, що ніякого Юрійчука не знає і тимсамим не міг його уповажнювати збирати датки на потреби Т-ва. Хто зложив який даток на руки того Юрійчука на потреби С. Т. „Україна", зволить повідомити про це негайно голову того Т-ва, п. Е. Нагірного, Львів, Японська ч. 7. Покищо не знаємо ще, чи той Юрійчук зложив що з зібраних грошей на читальню в Сигнівці (після провірення негайно про це напишемо), але вже тепер перестеріґаємо перед цим збірщиком ціле громадянство.

— **Рідна школа кличе!** Для вигоди членів і прихильників Рідної Школи долучуємо до цього числа „Діла" почтові складанки Рідної Школи. Надходить для Рідної Школи дуже прикрий час літа, коли то відпадає значна частина приходів із шкільних оплат. Але видатки не відпадають. Треба навіть чималих незвичайних грошевих вкладів — на віднову, а декуди то й перебудову будинків, на побільшення чи направу шкільного інвентаря і т. п. Вже й не згадуємо про постійні видатки на вчительські платні. Тому нехай ніодин чек не змарнується. Потреба й народня честь вимагає, щоби вони якнайшвидше — на всякий випадок — з початком червня ц. р. виповнені на поважний даток, вернули до „Рідної Школи", Львів, ул. Словацького 14.

— **Спростування.** У звязку з новинкою, яка появилася у Вашому дневнику „Діло" з 24. травня ц. р. прохаємо помістити на основі § 19. пресового закону оце спростування: І. Неправдою є, що в канцелярії нотара Чеховича в Бучачі викрито великі грошеві зловживання, яких допускався його депендент Купчинський. Неправдою є, що депендент Купчинський, користаючи з недогляду свого 80-літнього шефа, він так канцелярію, що богато осіб потерпіло великі шкоди. ІІ. Правдою є зате, що переведена в дні 20. травня ц. р. від львівської нотаріяльної палати люстрація канцелярії нот. Чеховича в Бучачі, не виказала ніяких грош. зловживань, навпаки стверджено дел. тоїж палати, що канцелярію ведеться в найбільшому порядку. Правдою є, що нотар Чехович, хоч старший віком, сам урядує і веде особисто свою канцелярію. Правдою є, що прокуратура в Станиславові переводила вступні доходження щодо здогадних надужить, а сталося це наслідком безосновного донесення з пімсти виданеного з нотаріяльно канцелярії урядовця. Бучач, 29. травня 1933 р. **Вінценти Чехович,** нотар. **Степан Купчинський,** субститут нотаріяльний.

— **„Мандрівка чарівної львовянки по Европі, Африці та Азії".** Львівський „Експрес Ілюстровани" з дня 30. травня приніс під таким заголовком статейку такого змісту: „До сензаційної фільми подібна просто фантастична каріера молодої, чарівної львовянки п. Софії Яблонської. Скінчивши ґімназію у Львові виїхала вона до Парижа, щоби там шукати щастя у фільмі. Спершу стала моделькою у великім маґазині, щойно згодом здійснились її мрії: гарна панна Зося дістала маленьку ролю у славній кіновій фірмі Пате Натан. В тому-то часі ввійшла вона в середовище артистів і зєднала собі серед малярів популярність як славна Кікі. Тому, що уявляла собою тип непересічної краси, малярі навпередки добивалися, щоби портретувати молоденьку польку. Вряди-годи п. Яблонська щезала з Парижа. Куди виїзжала, не знав ніхто з її знайомих. Мандрувала імовірно (!) по Африці, шукаючи там пригод і емоцій. Перед роком щезла знову з Парижа. Щойно недавно довідалися, що виїхала на Далекий Схід, на один із численних островів Китайського моря. Поїхала туди либонь з якимсь фільмовим підприємством, що накручує на місцях репортажі. П. Софія Яблонська має нині 28 літ. Її старушка-мама мешкає десь біля Сокаля, а решта її рідні у Львові. Вислідом численних подорожей п. Яблонської є цікава книжка про Мароко, написана барвисто, але дещо нервово. Авторка — незвичайна жінка. Має першорядний літературний талант, нахил до романтичних пригод і величезний купецький хист". Читачі „Діла" імовірно знають, що згадана книжка „Чар Марока" видана два роки тому, написана українською мовою і що п. С. Яблонська, колишня і наша дописувачка, — українка, донька гр.-кат. священика. Інформації передані „Експресом Іл." здебільша правдиві, але вони сильно перестарілі, бо рідня п. С. Яблонської та її приятелі знають про її подорож до Індо-Китаю від року.

— **Нові оплати.** Президія м. Львова видала розпорядок у справі побирання оплат від мешканців міста на „фонд праці". Оплати наказані від пенсій, рент і допомог, від білетів на видовища, забави, спортові гри, перегони, від зужиття ґазу, за побут у ґастрономічних льокалях після півночі, від мешкальних чиншів, буджетів громадських установ і т. п. Оплати від мешкального чиншу устійнено на 0.5 проц., однак одно- і двокімнатні мешкання вільні від оплат.

— **Проти Кусоцінського.** Чеська й німецька преса в Брні повідомляє, що Фінляндія зажадала, аби польського спортовця Кусоцінського проголосити фаховцем, бо мають проти нього поважні докази. За два старти, які мали відбутися з початком червня в Фінляндії, Кусоцінський зажадав за посередництвом свого менаджера тисячу долярів, а потім навіть 10.000 дол. Фінляндці зібрали весь той обтяжуючий матеріял, щоби опісля справу Кусоцінського предложити міжнародній легкоатлетичній федерації.

— **Податкові полекші.** На основі приписів про промислові податки скарбова влада дає дозволи без складання індивідуальних подань власникам пенсіонатів, кермованих власниками рільних господарств, на ведення тих пенсіонатів на основі піврічного промислового свідоцтва четвертої торговельної катеґорії. Свідоцтва важні 6 місяців після їх видання. Рівночасно звільнено такі пенсіонати від промислового податку від обороту в 1933 р., оскільки число винайманих

кімнат не більше від 12. Все те торкається пенсіонатів, ведених власниками рільних господарств поза обсягом міських громад і кліматичних та лічничих місцевостей.

— **Трагічною смертю згинув** ем. урядовець воєвідства 49-літний Йосиф Чепоровський при вул. Пястів у Львові. Він обляв себе нафтою і підпалив. Не поміг нічого рятунок домашніх. Самогуб згорів на смерть, заки приїхав віз рятункової стації.

— **Дрібні вістки.** Машиністові міської різні у Львові Адамові Божекові машина відрізала ліву руку. — 1. червня відкривають у соймі погруддя Голувка. — Закон про нотаріят, що небаром появиться, передбачує, що устрій нотаріяту буде зближений до адвокатури. Закон передбачує м. і. 2-літню нотаріяльну аплікацію.

— **Майор перед судом.** Перед військовим окружним судом в Перемишлі велася протягом 9 днів розправа проти майора польської армії Степана Черніка з 1. полку моторової артилерії в Стрию, обвинуваченого за несубординацію супроти зверхників, зневагу зверхників, зловживання на шкоду державного скарбу та за переховування тайних актів. Обвинуваченого засуджено на кару півтора місяця арешту, яку він відбув уже слідчим арештом.

— **Донька отроїла батька.** Перед судом присяглих в Перемишлі відбулася розправа проти Кароліни Мазур, слуги в Судовій Вишні, за отроєння свого батька. Засуджено її на 8 літ тяжкої вязниці.

— **Штундистське хрещення.** Штундисти с. Мурович на Пінщині зійшлися на молитовне зібрання, щоб охрестити неофіта Кіндрата Федюшку. Хрестити мав селянин з с. Борова, Конон Калюта. Однак жінка й діти Федюшки перешкоджали „хрещенню". Счинилася бійка, яку припинили селяни зі солтисом.

— **За державну зраду.** Після 8-денної розправи перед сяніцьким судом присяглих запав присуд проти 21 обвинувачених зі Сянока та підміських громад, яким закидали протидержавну діяльність. Засудили 11 обвинувачених: Й. Гутмана на 3 і пів року, Дав. Надельштехера, Йос. Фльорка та Тому Петрика по 3 роки, Ол. Шурима, Діон. Папа та Йос. Марковича по 2 роки, Ол. Петрика на 1 рік, Карла Біля на 8 місяців, усіх із утратою горожанських прав на 5 літ. Решту обвинувачених увільнили.

— **Скандал на польській мистецькій виставі.** У Варшаві в „Захент-і" уладили виставу образів Виспянського та Станіславського. Виявилося, що на виставу прислали фальсифікат образу Виспянського, а також багато образів Станіславського є сфальшованих. Артист-маляр Щиглінський в однім із образів Станіславського пізнав свій власний образ, який ще за молодих літ продав торговцям, як жив у нужді.

— **Арештування б. комуністичного посла.** В Познані арештовано б. комуністичного посла до польського сойму, Яна Вечорка, що укривався під прибраним назвищем. Свого часу окружний суд у Катовицях засудив його на два роки твердині, однак він утік до Німеччини, звідки перед гітлерівським терором вернувся до Польщі.

— **Іли мясо зараженого кріликa.** У Варшаві з клініки шкірних недуг украв хтось три крілики, що для дослідів були заражені сифілісом і раком. Поліція довідалася, що крілика зараженого сифілісом їдять уже гості та власник одного ресторану. Лікарі здогадуються, що коли мясо добре зварено, то тим, що його їли, не зашкодить. Кріликів заражених раком відібрали. Особи, що їли мясо зараженого крілика, є тепер під обсерваціею лікарів.

— **Сензаційна втеча з вязниці.** З вязниці в Лянсінгу (стейт Канзас) втікло, як повідомлюють з Ню Йорку, 11 небезпечних проступників, забравши з собою як закладниці дві дівки і спаралізовану жінку начальника вязниці та двох сторожів. Втікли підчас гри копаного мяча на подвірю вязниці. На вулиці чекало на них авто. За втікачами вислали військові літаки.

— **Смерть німецької летунки.** Як повідомляють з Алеппо, німецька летунка Марта Ендорф, що перед кількома днями вилетіла з Берліну до Австралії, впала з літаком на летунському майдані і погибла на місці. Причиною катастрофи був сильний вихор, який вдарив літаком при осіданні об землю.

— **Ню Йорк загрожений термітами.** В кількох дільницях Ню Йорку появилися масово терміти, що зайшли сюди з південних країв. Терміти ведуть у всіх напрямках свою підземну роботу, наслідком чого почали западатися доми. В однім домі завалилася підлога і фортепян упав до пивниці. При 42-ій вулиці загрожений підземною роботою термітів театр. В цілому місці настав з приводу термітів великий неспокій. Ентомольогічне бюро департаменту рільництва у Вашінгтоні працює над способами винищення грізних комах.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Ювилей школи.

Щодня переходжу попри будинок „Рідної Школи" на Мохнацького і щодня чую голоси, що вчаться та голоси, що вчать. А між тими голосами вічно молодий, вічно свіжий, повний запалу і любови до молоді — голос Константини Малицької, письменниці, громадянки і вчительки...

Крізь відчинені вікна вилітають на вулицю уривки години математики.

— Сім разів пять? — паде запит з „катедри".

— Тридцять пять! — відповідає ясний голос з лавок.

Тридцять пять!... Сім разів по пять років пройшло від дня основин дівочих шкіл У. П. Т. Сім разів по пять років працює вчительство тих шкіл над формуванням молодих дівочих душ, працює то без платні, то з вічними зачетами на платню, але працює невпинно, з запалом, з вірою в краще завтра, бо і з Вірою Лебедовою.

Щодня переходжу коло будинку „Рідної Школи" на Мохнацького.

Часом з вікон школи назустріч мені рідна пісня. Стелиться по тротуарах як килим, підлітає понад старий університет як стадо голубів. Свої й чужі стають тоді і слухають.

І я стаю.

Ой, зацвили фіялоньки
Зацвили,
Цілі гори з долинами
Укрили"...

Тридцять пять літ розсипають Дівочі Школи свої квіти по рідним краю. Цілі з долинами вкриті ними. Тридцять пять літ — великий шмат часу.

Ось-ось назріє вже третє покоління, яке ходитиме до своєї рідної, добре заслуженої школи, а скінчивши її винесе ту саму любов до народу та землі, яку винесли його бабуні і мами.

В суботу, 3. червня 1933 р. 35-літній ювилей Дівочих Шкіл ім. Шевченка. Ювилей невтомної праці, самовідречення великих зусиль і гарних жнив.

Галактіон Чіпка.

— **Вистава образів, різьб і килимів.** На площі Сх. Торгів у Львові в павільоні 13-му влаштувало польське Т-во прихильників мистецтва виставу образів і різьб львівських артистів. З надісланих досі виріжнюються твори Альбіновської, Мінкевичової, Березовської, Даніель-Косовської, Хибінської, Гавзнерової, Кратохвілльової, Кірхнерової, Дрекслерівної, Новотної, Опольської, Подлевської, Ерба, Доренговського, Гаєвського, Ольпінського, Вигживальських і Кіца. Доповнюють виставу килими проекту проф. Гаєвського зі шкіл народнього промислу в Дрогоївці та Ладичині. Крім того сензацією дня є вистава праць Яна Станіславського і проф. Вичулковського, що обіймає поверх 180 праць і буде отворена весь час Сх. Торгів в домівці Т-ва при вул. Дзедушицьких ч. 1. від год. 10—15-ої.

— **Спортова Порадня**, секція Українського Гігієнічного Товариства у Львові урядує в понеділок і четвер від 7—9 год. вечором для мужчин, а для жінок у вівторок від год. 7—9 веч. при вулиці Ходоровського ч. 15 (в льокалі Туберкульозного Диспензера).

— **Справлення помилки.** У вчорашньому (139) числі „Діла" у статті „Перед знаком запиту", в першому її уступі видруковано: відношення золотого до золотого, а має бути золотого до золота. Ціле речення виглядає поправлене осьтак: Коли в р. 1927 змінилося відношення золотого до золота, то претенсії і довги з клявзулею золота були звальоризовані у відношенні 172 за 100.

Дописи.

СТРИЙ.

Рада міста по тяжких болях покінчила свою працю над усталенням буджету на цей рік. Довший час тягнулися переговори поміж нашим і польським та жидівським клюбом, при чому в противенстві до цих клюбів, які безнастанно змінювали свої ухвали, лише український клюб знав, чого він хоче для цілого міста взагалі і для українського населення Стрия зокрема. Поруч цілої низки справ загального значіння йшло головно про три справи, а саме про обниження віздового для селянських фір, про виразне і точно очеркнене признання „Рідній Школі" біжучої субвенції в сумі 1.000 зол. та рати на давню належитість у висоті 500 зол. Жидівському клюбові йшло знову про цілковите знесення т. зв. шильдового податку. Старання поляків, піддомаганих енергійно жидами, змагали всякими способами до того, щоб надати субвенції на „Р. Ш." характер „добродійного датку"; ті старання не осягнули своєї мети, бо український клюб зажадав рівномірного трактування цієї справи зі справою субвенції для польського „Т-ва Освяти Людовей" і жидівської „Технічної Школи". Для підтримки своїх домагань український клюб поставив юнктім між своїми внесками і знесенням шильдового податку. Тим способом не вдалося нашим непрошеним опікунам затратити сліди субвенції на те, щоби при найближчій нагоді пропустити її зовсім. Виголошена при цій нагоді промова голови українського клюбу інсп. Соколовського попсувала трохи гумор верховодам. Не було їм приємно слухати про заперечення всякої „братньої згоди", яка проявляється м. ін. тим, що в магістраті нема ні одного урядовця українця, що магістрат, всупереч законові, ані разу не відповів на українське подання по українськи та ані разу не видав оповістки магістрату в українській мові. Навіть заангажованого як контрактового лікаря українця д-ра Д. магістрат звільнив, щоби оголосити конкурс на всяких гігієністів, „бадачів поживи" і т. ін., очевидно поляків. Ще багато інших закидів піднесли також інші українські радні. Справа почали відглядати на початок обструкції, і занепокоєний бурмістр намагався переконати раду, що закиди українського клюбу переборщені. Та самі поляки підсміхувалися з його аргументації. Вкінці ухвалено: знизити віздове до 35 грошів від 1. червня ц. р., затверджено субвенцію для „Рідної Школи", яку вінечно перенесе з рубрики „добродійні датки" до рубрики „видатки на культурні й освітні цілі" й рівночасно знесено податок від шильдів.

„Рідна Школа" відбула свої загальні збори під проводом голови о. Височанського. Реферат про стан Товариства виголосив о. Височанський, звіт про стан школи (учительська жіноча семинарія, школа вправ і одна кляса гімназії) здав дир. Цісик. З обох рефератів вийшло, що велика недостача грошей давалася в знаки на кожнім кроці. З уваги на те управа мусить тяжко боротися за істнування, зокрема ще й тому, що батьки дітей дуже неправильно вплачують оплати за науку, хоч ці оплати дуже низькі. Школа істнує лише завдяки самовідреченню учителів, що з великим трудом борються з недоборами своїх вічно залягаючих платень, з проте не спиняються в праці для нашої культури. Збори не були численні, хоч „Р. Ш." має 278 членів. Головою вибрали знову о. Височанського. До виділу, як що-року, вибрали також дир. Цісика та ще деяких членів учительського збору.

Розбудова міста Стрия поступає чимраз скорішим темпом. На днях магістрат провірив розпочаті будови тих громадян, які зголосилися по державні позички з фондів, призначених на поміч у розбудові. З українців має одержати позички кільканацять громадян на загальну суму приблизно 30.000 золотих.

ЛУЦЬК.

Профанація. На Вознесення, 25. травня, в церкві Чесно-Хресного Братства в Луцьку після Служби Божої і панахиди, що її відправив епископ Полікарп за душу бл. п. Симона Петлюри, протопрес. Пашевський „удекорував" П. Певного з доручення ген. ради відзнакою „залізного хреста" за т. зв. „зимовий похід" Ом. Павленка. От. Пашевський, кажучи про бойові „заслуги" Певного, з натягненням зазначив, що декорований „боровся" не зі зброєю в руках, а пером і каламарем. Ця несподівана подія в церкві Луцького Братства, що повстало жертвами найкращих синів Волині для поборювання ренеґатства і хрунівства, зробила на присутніх українців гнітюче враження і вони почали виходити. Українське громадянство вважає цей акт найгірших елементів емігрантщини, від яких відвернулися всі чесні українці Наддніпрянщини, за величезну образу для Братства і для Волині. Як себе будуть почувати тепер справжні герої „зимового походу", кавалери залізного хреста, це інша справа. Ясне покищо те, що інсценізував це „декорування" хтось третій, щоби рятувати Певнівщину, яка вже цілковито збанкротувала. Очевидно, нагородження залізним хрестом прийшло не за зимовий похід, а за „подвиги" на Волині, за поборювання українського національного руху. І тим гірше, і тим сумніше! Профанація очевидна.

Громадянин.

—o—

СПОРТ.

Окружні легкоатлетичні змагання.

В суботу в год. 16., неділю і понеділок в год. 9-ій (3. 4. і 5. VI.) відбудуться на площі Сокола-Батька окружні легкоатлетичні змагання.

Порядок змагань:

Субота: передбіг 100 м. мущин, куля, мущ., передбіг 60 м. жінок, біг 800 м. мущин, гінці 4 × 100 мущин, куля жінок, скок з жердкою, скок у довжінь жінок, передбіг 200 м. мущин.

Неділя: Півфінал 100 м. мущин, диск мущин, фінал 60 м., скок у довжінь мущин, мет диском жінок, біг 800 м. жінок, передбіг 100 м. жінок, фінал 200 м. мущин.

Понеділок: Фінал 100 м. мущин, 5 км., фінал 100 м. жінок, мет ратищем мущин, скок у височінь мущин, мет ратищем жінок, скок у височінь жінок, шведські гінці 100 × 200 × 300 × 400, гінці жінок 4 × 100.

(На місце олімпійських гінців — змінено в поданій вже програмі — шведські гінці; жіночих 3×800 не буде.)

Організує с. с. „Плай"; зголошення змагунів до пятниці 2. VI. ц. р. год. 18. включно на адресу: Хамула — Куркова 36.

Збірка змагунів на пів години перед початком змагань. Змагуни принесуть обовязково [illegible]. Вступ на змагання 50 сот.

Театри.

Великий Міський Театр.

Четвер, 1. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніка“ (виступ Ярача).
Пятниця, 2. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніку“ (вистава закуплена).
Субота, 3. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“ (виступ Ст. Ярача).

Театр Ріжнородностей.

Четвер, 1. червня год. 7.30 веч. „Несхопний“.
Пятниця, 2. червня год. 7.30 веч. „Несхопний“.
Субота, 3. червня год. 7.30 веч. „Несхопний“.

Кіна.

АДРІЯ: „Примарні ночі Льондону“.
АПОЛЬО: „Біла одаліска“ (Дон Хо е Мохіка).
АТЛЯНТИК: „Під Твою оборону“.
КАСІНО: „Жінка з другої руки“ (Жан Гарльов).
КОЛІСЕЙ: „Демон великого міста“, ревія „Брідж Експрес“.
КОПЕРНИК: „Мадам Батерфлай“.
МАРУСЕНЬКА: „Мадам Батерфлай“.
МІРАЖ: „Конгоріля“.
МУЗА (давн. „Оаза“): „Погромники просторів“.
ПАЛЯС: „Екстаза“.
ПАН: „10 проц. для мене“.
ПАСАЖ: „Боротьба з наслідками проституції“.
СТИЛЕВЕ: „Бейбі“ (Анні Ондра), ревія: „Коли дівчатка йдуть :пати“.
ХИМЕРА: „Люди в готелі“.
УТІХА: „Блакитна рапсодія“ та ревія: „Бомба“.

Закордонне радіо.

Четвер, 1. червня 1933.

Братислава (279,3) 12.30, 19.55 Концерт, 19.10 Авдиція; **Копенгаген** (281,2) Симф. концерт (спів, данська музика); **Міляно** (331,4) 13.45, 17.00 Муз. всячина, 20.30 „Отельо“ оп. Вердія; **Льондон** (356) 21.15 „Дон Карльос“ оп. Вердія; **Гельсінгфорс** (366,1) 19.25, 19.50 Спів; **Берлін** (419) 16.30 Концерт, 20.45 „Драй Кайзерегер“ нар. песа Ангермаєра; **Біліград** (429,7) 19.00 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 13.00 Муз. всячина, 17.30 Солісти, 20.15 Спів — Джізельда Бойтатібус (сопран); **Лянгенберг** (472,4) 16.30 Моцартові твори, 20.30 Вес. авд. „Максим і Марко“; **Прага** (488,6) 20.35 Концерт Миколи Мажка; **Відень** (518,1) 12.00 Квартет, 16.55 Концерт орх., 19.40 Джезбенд на два фортепяни; **Мінхен** (532,9) 21.00 „Паяци“ оп. Леонкаваля; **Будапешт** (550,5) 13.30 Циг. музика; **Харків** (937,5) 9.00 Рос. оп. музика, 10.30 Композиції або опера, 13.50, 18.00, 20.00 Концерт, 15.00 Нар. пісня, 16.30 Гумор і сатира, 19.00 Авдиція; **Москва** (1000) 17.25 „Дочка пані Анго“ оп. Лекока (Досв. 720 м.).

Пятниця, 2. червня 1933.

Братислава (279,3) 18.15 Легка музика, 19.20 Концерт; **Міляно** (331,4) 17.00 Камер. музика, 21.00 Концерт; **Рим** (441,2) 20.45 Концерт; **Прага** (488,6) 17.05 Камер. концерт; **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 17.20 Баляди; **Рига** (525) 17.00 Балалайки, пісні, 19.05 Фрагменти з Пучінієвих опер; **Будапешт** (550,5) 16.00 Циг. орхестра; **Харків** (937,5) 9.00, 10.30, 13.50 Концерт, 16.00 Літ.-муз. трансм., 18.00 Українські арії та пісні, 19.00 Симф. концерт із Української Фільгармонії.

Львівське радіо.

Четвер, 1. червня 1933.

12.10, 16.15 Грамофон; 15.15 Господарський комунікат; 15.25 Грамофон, Збіжева біржа; 16.00 Для абітурієнтів: „Студія правничих наук і політичного знання“; 16.25 Лекція фр. мови; 16.40 Ів. Влад. Давід як учений та педагог; 17.00 Грамофон, Сільва рерум; 17.20 Фортепян; 18.00 Легка й танк. музика; 19.00 Червоний князь і його втеча з кармелітської тюрми; 19.30 Фейл. „Сабалові казки“; 20.00 Легка музика (орхестра, спів), Спортові вістки; 21.30 Авд.: „Сирена“ Гомулицького, „Лекція танцю“ Шанявського; 22.15 „Спогад“ (про Зельму Курц); 23.00 Танк. музика.

Пятниця, 2. червня 1933.

12.10, 15.50, 16.15 Грамофон; 15.35 Авд. для дітей (опов. Бандровського); 16.00 Для абітурієнтів: Лікарська студія; 16.40 Охорона звірят; 17.00 Легка музика, спів; 18.00 Легка музика; 19.00 Англ. журналісти про січневе повстання; 19.30 Фейлетон: „Де ваші конкуренти?“; 20.00 Муз. балачка; 20.15 Симф. концерт, Спортові вістки; 22.00 Фейл. „Киприян Норвід“; 22.15, 23.00 Танкова музика.

БІРЖА.

ДОЛЯР

На львівській неофіціяльній біржі в середу була далі знижкова тенденція. Хоч Банк Польський платив за доляри по 7.45 зол., у приватних оборотах можна було дістати долярові банкноти по тій самій ціні, а навіть 1 або 2 пункти дешевше.

Золото: доляри 9.20—9.21, дукати 85.00—85.40, корони 38.30—38.70, франки 36.50—36.75.

Срібло без зміни.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.30, 124.61, 123.99, Голяндія 359.55—359.40, 358.60, Льондон 29.87, 29.88, 30.03, 29.73, Париж 35.10, 35.19, 35.01, Прага 26.53, 26.59, 26.47, Швайцарія 172.30, 172.73, 171.87, Італія 46.40, 46.63, 46.37, Берлін 207.75.

Акції.

Банк Польський 74.00—73.50.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	28·50	29·—
Пшениця збірна	25·50	26·—
Жито одноціле	14·50	14·75
Жито збірне	13·50	14·—
Ячмінь двір. одноцілий	13·25	13·75
Ячмінь на мливо	11·—	11·25
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	9·50	10·—
Кукурудза краєва	13·75	14·25
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля коліров	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	13·—	15·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	7·50	8·-
Вика сіра	6·50	7·—
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	12·50	13·—
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·00	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	7·—	7·25
Висівки пшеничні	6·75	7·—
Пшоно	24·50	26·50
Просо краєве	15·50	16·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. за	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	30·—	30·50
Пшениця збірна	27·—	27·50
Жито одноціле	16·—	16·25
Жито збірне	15·—	15·50
Ячмінь на мливо	12·50	12·75
Овес збірний	10·—	10·50
Мука пшен. люксусова	58·50	59·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип урял.	30·—	30·50
Висівки житні	7·50	7·75
Висівки пшеничні	8·—	8·25
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	37·—	39·—
Пенцак ч. 10	24·—	26·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“:

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 29. V.: масло 2.30, 30., 31. V.: масло 2.20, 31. V.: молоко 17 сот., сметана 70 сот., яйця 2.60—2.80 зол. Тенденція на масло і молоко знижкова, на яйця удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Дня 1. червня (четвер) ц. р. о год. 3-ій відбудеться в городі Монастира при вул. Потоцького 95 шкільне спортове свято. По святі Вп. п. інж. Пежанський висвітлить фільмовим апаратом серію краєвидів і образи зі Свята У. М. Х. Гостям раді.

Приватна Коедукаційна гімназія ім. Івана Франка в Дрогобичі. Вступні іспити до клас IV.—VII. пічнуться дня 14. червня ц. р. по роздачі свідоцтв. Вступні іспити до I-ої кляси гімназії нового типу пічнуться дня 16. червня в 8-ій год. рано. Удокументовані зголошення приймає Управа до 10. червня ц. р. Гімназія має права державних шкіл. Замісцеві ученики знайдуть дешеве приміщення в бурсі. — **Управа.**

П. Проф. гімназ. Підлужного прошу подати свій адрес у справі нашої служби підчас війни в XI. див. піхоти австр. армії. **St. Beer, Poznań, Wielkie Garbary 12**

Ігуменат мон. св. Мокрини у Львові при вул. Потоцького 95 подає до відома, що цьогорічні трьохденні реколекції для Пань пічнуться 19. (VI.) червня вечором. Удержання 12. зол. Зголошення приймається до 15. червня. 2013 3—3

Дирекція жіночої фахової школи у Львові, Длугоша 17 повідомляє, що вступні іспити на I. і II. курс відбудуться дня 16. і 17. червня ц. р. Подання з обовязуючими залучниками про допущення до іспиту вносити до 10. червня ц. р. На перший курс приймається учениці, що покінчили 7 кляс вселюдної школи або 3 гімназійні кляси, на другий курс приймається гімназійні абсольвентки, або абсольвентки учительського семинаря. 2—3

Управа прив. дівочої гімназії „Рідної Школи“ в Станиславові повідомляє, що вступні іспити до I. кл. нового типу, до II. кл., до кляс від IV—VII. відбудуться в днях від 14—17. червня 1933. Зголошення приймає Управа гімназії, вул. Липова 82. 2050 1—3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

МОЛОДА жінка підійметься всякої праці в учительськім або священичім домі за скромною винагородою. Зголошення слати: Л. Я. Кенсіцкий, Холорів, Львівська 66. 2045 2—2

МЕШКАННЯ зараз до винайму при вул. Повінського 4 (в домі Вп. Франків). Ближчі інформації або в Адміністрації „Діла“ або телефоном 4-59. 2056 1-3

ГЛУХОТА, шум, витік з ух лікувальні. Домагайтеся безплатної повчаючої брошури. Адреса: **Eufonja. Liszki, k. Krakowa.**

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Союзу українських брутовців і власників нафтових теренів „ПІДОЙМА“ в Дрогобичі

відбудуться дня 25. червня ц. р. в годині 11 рано в салі „Народнього Дому“ в Дрогобичі з таким порядком дня:

1) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
2) Звіт Дирекції й Контрольної Комісії за ділов. рік 1932 й уділення абсолюторії.
3) Вибір 4-х членів Надзірної Ради й Дирекції.
4) Внески й запити.

На випадок браку комплету, вимаганого статутом, Загальні Збори відбудуться тогож самого дня, в тім самім льокалі в годину пізніше, себто в 12-ій год. в полудне, з тим самим порядком дня.

Надзірна Рада.

ПОДЯКА

Прибиті важким горем, по втраті найдорожшого батька і дідуня бл. п. о. **Алексея Хтея,** пароха Доброгостова, померщого дня 21. травня ц. р. складаємо щиру подяку всім, які в тім горі висказали нам багато людського і християнського співчуття. Дякуємо Впр. о. декан. Мекелитові Петрові за виголошення зворушливої промови при виносі тіла, Впр. о. Слоньському, пароховi Модрича, за проповідь в церкві, Впр. о. сов. Моравському Єронімові, пароховi Орова, шкільному тов. бл. п. о. Ал. Хтея, за проймаючу серце надгробну прощальну промову, як і Впр. о. ігуменові Бараникові, о. сов. Бодревичові, пароховi Уличнa, о. Паславському Мих. з Попелів, о. сов. Мартиновичеві, пароховi Тустанович, о. віцедекан. Валюхові, пароховi Трускавця, о. катихиті Подолякові Петрові, о. кан. Городиському, о. катих. Майбі Володимирові та о. завід. Веселому Володимирові за відправу похоронного обряду. Зокрема дякуємо Впов. п. директорові Корлятовичові Степанові за слова потіхи та поміч в уладженні похоронів. Дякуємо достойному Учит. Зборові в Доброгостові, який своєю участю з шкільною дітворою, що взяла на себе почесну сторожу при домовині покійника, причинився до звеличання похоронів. Дякуємо делегатові „Просвіти“ в Дрогобичі Вп. п. Городиському Володимирові, Вп. п. директорові Новосільському Петрові, представникові П.С.У.К. Дрогобич, Вп. п. Гарасимякові Іванові, представникові всіх просвітніх та економ. установ у Доброгостові, як і школяреві VI. кляси Гарасимякові Гриневі, за виголошення прощальних промов. Зокрема дякуємо Вп. п. адюнктові Сологубові Олесеві з Радомя, за вияви співчуття та правдивої любови до нашої рідні, як і всім, які або особисто чи писемно старалися потішити нас у важкім горі. Дякуємо теж усім парохіянам Доброгостова, які зі сльозами в очах проводили свого о. пароха-батька на місце вічного спочинку. І дякуємо ще тій масі знайомих і незнайомих з Дрогобича та сусідніх сіл, що прийшли в днях 22. і 23. травня віддати останню християнську прислугу покійному.

Доброгостів, дня 29. травня 1933.

Олександра Тимочко і Дзюня Смольницька — доньки, Сидір і Філько — сини, учит. Тимочко Осип і інж. Смольницький Теофіль — зяті, Іруся і Любця — внучки.

ПОДЯКА.

Ти знаєш це, Зоню!, що у повній горя дорозі Твоїй у Вічність, вулицями Твого рідного Львова, супровожали Тебе Всеч. о. радн. Горчинський, о. Чемеринський, Високоповажані Члени Хорів Ревелерсів і „Сурми“. Директори В.П.У.В. А. Зелений, М. Таранько, Редактор І. Ющишин, Твоя й моя Дорога Рідня, Знайомі, а дорогу сю промостило й украсило похор. зав. „Харіс“, то превелике горе моє старалися улекшити Знайомі словами розради, що незнана Товаришка Твоя помістила у 127 ч. „Діла“ зворушливу посмертну згадку про Тебе, за що подякуй Їм Усім від Себе у гарному сні, бо я отсими тільки словами складаю найщирішу подяку.

Семен Макух,
сирітки Любась і Юрась.

ВІЛЛЯ НАД ПРУТОМ В ЯМНІЙ
біля каменя Довбуша, центральне положення, 5 мешкальних комнат, мешкання для кухарки, кухня, поверхова будова веранда, умебльована в цілости або комнатами, до винаймлення на літо. Оферти вносити до **Товариства Письменників і Журналістів ім. Івана Франка у Львові, вул. Зіморовича 3, партер.** Члени Т-ва мають першенство. Зголошуватись можна також у ред. В. Софронова-Левицького, вул. Міцкевича 12 (РСУК), тел. 69-40, щодня між год. 12—1. 2036 3—3

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.